

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΗ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται εἰσι δεκάτ' πάντες. Δημοσιεύονται κα' ἑγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἄγγελοι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκάτ' εἰς χαρτονομίσμα παντὸς ἔθνους.

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβικια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικά ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐν ΒΑΛΛΑΔΙ ἑτησίᾳ Δρ. 8.— ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἑτησίᾳ Φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἀπὸ τοῦ βασιλείου τῶν νεκρῶν. Μιχαὴλ καὶ Μαίρη. (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Η.— Ψυχὴ καὶ Ἔρωσ. Ἐκ τοῦ δράματος τοῦ Παρθενῶνος, ὑπὸ Θ. Τζαβέλλα.— Felix qui potuit rerum cognoscere causas. Ἐκ τῆς ἰστορίας, ὑπὸ Φ. Π.— Εἰκὼν Μιχαήλου ληφθεῖσα μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν.— Εἰκὼν Μαίρης ληφθεῖσα μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν.— Τὸ κάτοπτρον τῆς Μοῦσας ὑπὸ Στ. Βάλθη.— Μαργαρίται ὑπὸ Β. Ὀρνσταίν.— Ὀνειρα καὶ πόθοι ὑπὸ Π. Σιδεροπούλου.— Εἰς μικρὰν μαθήτριαν ἐξεταζομένην ὑπὸ Στ. Βάλθη.— Ράσις (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Π. Ν. Δβρ.— Ἀλληλογραφία τῆς «Φύσεως».— Ἄγγελοι.— Ἀθλοισ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

(Εἰς τὸν ὄψον μου ἐν δακρυ)

Πόθοι παρθένου, εἶναι ἅγια, τῆς εὐτυχίας ἢ διαθήμης, κρύπτουσα ἐλπίδας καὶ ρεμβασμούς. οὐδ' ἡ καρδιά μόνον ἀγγέλων, καὶ τῶν πλασμάτων τοῦ θεοῦ κόσμου τῶν οὐρανῶν, γνωρίζει πιστῶς.

Ἦτιον ὠραία ἢ σεμνὴ τοῦ ἔρωτος παρθένος, ἥτις τὰς πλάνας ἐμελλε νεότητος νὰ θάψῃ, εἰς τῶν δακρῶν μας τὴν γῆν, ἵν' εἰς νεφέλας φωτεινάς, αἱ πτέρυγες Ζεφύρων, κομίσωσι μ' ἐκεῖνον, ὅπως τοῦ θεοῦ ἔρωτος, τὸ λάμπρον μεγαλεῖον, κοσμίῃ με θεοσπίστον εἰκόνα ἀρετῆς.

Ὁ εἰς ἦτο τὸ εἶδωλον λατρείας πρὸ τοῦ ἄλλου, μυστηριώδες κάτοπτρον τῆς εὐγενοῦς ψυχῆς, σεπτὸν θυσιαστήριον ἀγάπης καὶ ἐλπίδος.

Τοὺς πόθους των, τὰ δεινὰ, ἀγγέλων ἐφαλλε φωνή, με τῆς χαρᾶς παιδρῶν ὠδὴν εἰς Παραδείσου μέρη, ἐνθ' εὐτυχεῖς θὰ πνέωσι κ' εὐδαίμονες θὰ ζῶσι, ὁ Μιχαὴλ κ' ἡ Μαίρη.

Ἐνταῦθα πλὴν δὲν ἔμειναν οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς των, τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα δὲν ἐπνίξεν ἡ μοῖρα, οὐδ' ἡ νεότης ἔμεινε νεκρὰ με τὴν ἐλπίδα, διότι πάπλος ὄν δωρεὴ τῆς τύχης ὁ βραχίον, ἐκάλυψε τὸν θησαυρὸν τῶν δύο μας ἀγγέλων, κ' ἐτύλιξεν εἰς τὴν ψυχρὰν σινδῶνα εἰμαρμένης, εἰς τὸ λευκὸν καὶ κρυστῶν, τὸ σάβανον τῆς λήθης, κ' ἐνέκρυψεν ἐντὸς τῆς γῆς, ἡ μάγος μεταίστες, τὴν ὕλην ἐν τῇ ὕλῃ, κ' ἐπὶ πλακῶς ἐχάραξε «Μαρτύρων ἡμερία».

Ὁ βίος εἶναι ἄχαρις, ὡς φάσμα τι ἐκπνέον, ἐν τῇ ὀδύνῃ θλίψεως, ἐν τῇ ἀδύσῳ πένθους, ἕως ἡ γῆ τὰ κάλλη των ἀσπλάγχως καταράγῃ. Ἐδῶ βλέπεις τὸν ἄγγελον, τοῦ οὐρανοῦ, ὡς θυμῶ, νὰ πίπτῃ εἰς ἀδάκρυτον τῆς συμφορᾶς κλαυθμῶνα, ἐκεῖ παρθένον θεῖκην, ἡ μοῖρα νὰ προσφέρῃ νὰ τὴν χαρῆ τὸ χῶμα, κ' ἐκεῖ νυμφεῖοι ὀδύοι ἐν τῇ τοῦ χρόνου ἀπάτῃ, μαραινόνται ὡς τ' ἄνθη, καὶ εἰς νυμφῶνα κρυστῶν, τὸν παγετώδη τάφον, νὰ σβύσῃ τὸν βίον.

Τότε τὸ σῶμα οὐδαμοῦ θὰ ἀνατεῖλῃ πλέον, ἀφοῦ τοῦ κόσμου τ' ἄγνωστον μυστήριον καλύψῃ, ὁμῶς ἀθάνατος ψυχὴ ὡς αὐλὸς θεότης, τὸν οὐρανὸν δὲ Μάιος ἀειθαλῆς προσίξει, θὰ κατοικῆ αἰώνιος, θὰ ζῆ μετὰ ἀγγέλων.

Ὡ, Φεῦ, στιγμὴν τίς ἤθελε ἐδῶ νὰ μείνῃ μίαν; ὁ πλάστης μᾶς ἐνέκρυψεν εἰς κόσμους τῶν βασάνων, ἐνθ' εἰς τί ἐπταίσασαμεν. Εἰς καταδίκην φοβερὰν ὁ βίος διαρρέει, καὶ ἀγνοοῦμεν διατὶ ἐπλάσθημεν ἀθῶοι. Παντοῦ πλανᾶται ἡ ἐλπίς εἰς σιωπῶντα σκότη, ἐνθ' ἀνάμνησις οἰκτρά παρελθουσῶν στιγμῶν, μᾶς ἐμφανίζει μελανὴν ζωήντην παρελθούσαν. Παντοῦ ἐκτείνει πτέρυγας ἀνηλεῆς ἡ τύχη, καὶ τὴν παρήγορον μορφήν τοῦ πόθου μας σκιάζει.

Μὴ μένης πλέον ἄδακρυς καὶ σὺ ὦ εἰμαρμένη, ὅπταν τῶν θυμάτων σου προσβλέπεις τὴν εἰκόνα, ὠχρὰν ὡς ἡ μορφή σου. Μήπως δὲν ἔχεις δάκρυα; τὸ στόμα δὲν γνωρίζει νὰ ἀναπέμψῃ στεναγμῶν ἐκ τοῦ ψυχροῦ σου στήθους; Καὶ ἡ καρδιά ἀνάλογητος, φεῦ! ἀγνοεῖ τὸν πόνον τῶν θλίψεων στιγμῶν;

Πικρὰ εἶναι πανήγυρις τοῦ ἔρωτος οἱ θρήνοι, καὶ ἑορτὴ ὀδυνηρὰ τῶν στεναγμῶν του οἱ φθόγγοι, ὅταν ὁ βίος ἐραστοῦ πνοὴν ἔχει τὸν πόνον, ἀπελπι τέκνον ὄρφανὸν τοῦ ματαίου. Ὡ, δχι! ὅταν θάνατος παρίσταται δεσπότης, τοῦ σύμπαντος, καὶ ἡ σκληρὰ φωνὴ του διασπείρει, τὸν τρόπον καὶ τὴν φρίκην.

ΜΑΙΡΗ ΒΕΜΠΙΕΡ

όταν παρίσταται ἄγριος, ἀπαίσιος ὡς δαίμων, μέ στηθος ὅπερ σύμπαντες οἱ θρήνοι τῶν αἰώνων δὲν ἔχουσι μαλάξην, καὶ, τότε τὸν μαρτύριον τοῦ αἰ ὕστατου πειγμαί, εἰσὶ τῆς θλίψεως εἰκῶν, τῆς συμφορᾶς τὸ πένθος.

Πλὴν ὅταν πίκουσα ψυχὴ ἐκ διωγμῶν τῆς τύχης, ὅταν ὡς μάρτυς εὐγενῆς ἐν τῷ τοῦ ψεύδους κόσμῳ, πλανᾶται εἰς τὸν ἀπειρον ἀγνῆς εὐδαιμονίας, ὅταν εἰς λήθη βυθισθῆ τὸ παρελθόν, καὶ μέλλον εὐδαιμονίας καὶ εὐελπί εἰς εὐτυχίαν πλέει, ὅταν τῆς ὕλης τὰ δεσμά, ἡ μακρὴ καταδίκη, τὸ πνεῦμα εἰς τὴν γήινον συνθήκην συγκρατοῦσι, καὶ τῆς καρδίας τοὺς ἀγνοῦς κ' εὐλογημένους πόθους, μολύνουσιν εἰς τὴν ψευδῆ, τὴν μάγον εὐτυχίαν, ὡς τότε εἰς τὸ ἔρωτος τὸν ἰερὸν βιωμὸν, ἂν ἡ λευκὴ καὶ ἰερὰ λαμπρὰ τοῦ ὑμεναίου, ὑπὸ πνοῆς θανάτου ἡμέρᾳ ἀποσβεσθῆ, θά ἦναι πλάνη ἀλγεῖν ἀπὸ τῆς οὐτοπίας, ἔαν τοῦ πένθους δάκρυα, δροσιῶσι τὸ βῆμα, ἐνθα φαίροντο ὁ θάνατος ἐν τῇ δεινότητι τοῦ, ἐνθα γλυκὺς καὶ σιγηλὸς ἐν μεγαλοπρεπείᾳ, τελέσῃ τὸ μυστήριον, οὐ εἶναι ἡ γῆ ὁ ἀραβῶν καὶ γάμος τοῦ ὁ τάφος.

Κλαίω ἀκίμη, προσφιλεῖς τοῦ ἔρωτος μνηστῆρες, κλαίω ἐπὶ τοῦ τάφου σας, μαρτυρικὴ δὴς, οὐχὶ μὲ πένθους δάκρυα, καὶ θρήνους δυστυχίας. "Ὅσαι τὸ στηθος ἐλάσκει τὸν ὀφθαλμὸν σας δρόσος, ὅταν κρούσας παρειαὶ ἐδράσειε τὸ μῦρον, ὡς τίνα ἦσαν δάκρυα ἐκεῖνα, ἀγγελοὶ μου; Δὲν ἦταν τῆς καρδίας σας πολῦτιμοι σταγόνες; Δὲν ἦσαν τῆς θεότητος, ἀγάπης μαργαρίται; . . .

Νυμφίος χρυσοπέτρους, νεκροὶ τῆς γῆς ἀθάνατοι, βαδίζοντες εἰς τὴν ζωὴν τοῦ αἰωνίου κόσμου, ἀθάνατοι ὡς ἄγγελοι, ὡς χάριτες ὠραῖοι, ἐκεῖ ἐνθα ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας λάμπει, μάτην ζητεῖ ἡ ἀτυχῆς τῆς φαντασίας πτῆσις, ν' ἀνεύρῃ τὴν εὐδαιμονία τῆς ἀρετῆς σαρκῶν ἀδυνατεῖ, εἰσὶ ὑψηλά, καὶ μόνον οἱ ἀστέρους οὐρανόθεν εἰσὶ θεαταί, οἵτινες βλέπουσι τὴν γῆν, ὡς ἐν σκηνῇ μοιραία, δρᾶμα τρομαδὸς φοβερὸν, καὶ μυστικῶς θρηνοῦσι, ὅταν κἀσπον σας; θὰ φαίνονται ἐν χρωματῷ ὠραία, ὡς ὀμίματα εὐδαιμονία, ὡς θεοὶ μαργαρίται.

Περφιλημένοι ἠρώες, οἵτινες δὴ ἐγκλείσατε τοὺς στεναγμούς, τὸ δάκρυ, ἐδῶ ὅπου κραίνεται, νεότης, καὶ ἀνθίζει τῆς δυστυχίας ὁ βλαστός, ὃν τῆς δουλείας αἷμα ποτίζει τὸ θερμὸν, ἐκεῖ εἰς τὰ ἡλύσια, τῆς ἡδῆς σας τὰ ῥόδα, εἰς δρόσον τῶν ὀνείρων σας, ραντίζετε πηγήν, καὶ μὲ τὰ ἄνθη πλέξατε τὰ γὰ τὸ Παρθενῶνος, ὅπως ἀξίως στέψουσι, εἰς τ' οὐρανῷ τὸ δῶμα, τὰς δύο σας ψυχάς.

Εἰς νάματα κρουτάλλινά, ἀνθίζουσα νεότης, τῆς γῆς πλῆν τὰ τραύματα τοὺς δεῦστατος στεναγμούς, οὐς τὸ σαρκὸν θνήσκον, ἐξέπεμψεν ἐδῶ, ἡ αὔρα εἰς δυσάντητον αἰθέρα ἐξαρτῆσαι τοῦ ἔρωτος τὸ φιλημ, δὲν θὰ παγῶν ὁ βορρᾶς τῆς μοίρας τῶν θνητῶν, ἀλλὰ ἀγνὸν καὶ ἡδίστον, θερμὸν ὡς ἡ καρδιά, τὰ χεῖλη πρὸ τοῦ πλάστου σας, θὰ ἐνώνῃ ἐν ἀγία τῆς πίστεως ἐκστάσει.

Μαίρη, ξανθὴ εὐπλόκαμος, παρθένε οὐρανία, πνοὴ εὐδῆς τῶν ἁθῶν, ἀγγελικὴ καρδιά, ἧτις ἡγάπας τ' ὄνειρον τοῦ αἰωνίου πόθου, ἀνύμνησον τὸν ἔρωτα, τὸν προσφιλεῖς θεὸν σου, μὲ λιγυρὰν χρωμαδόν ἁρμονικὴν φωνήν σου. Μαίρη, ἧτις συνήντησας ἐπὶ τῆς γῆς τὴν δόξαν, ὀπότεν εἰς τὴν κορυφὴν ἀθανασίας ἔστης, ὅπως ἐκεῖθεν, στῆν ζωὴν, τὸ ὕστατὸν σου χαῖρε, φωνήσῃς μὲ τὴν ἐνθεον τῶν πόθων σου μολπῆν. Μαίρη, σκιά ἀόριστος τῆς γῆς τὴν ἐρημίαν, εἰκὼν ὀνείρου φωτεινοῦ, νύμφη ἀγνώστου κόσμου, ἧτις ἀνεύρες ἠρώα, κ' ἡγάπας ὡς θεὸν σου, ἐκεῖνον δι' ὃν ἕκαστος παλμός καὶ μία εὐχὴ σου, ἐκεῖνον μεθ' οὗ ἦνωσας, τὸν βίον ἐν τῷ τάφῳ, ἐκεῖ ἀποκαλύφθη, ὃ θεσπεσία Μαίρη, οὐχὶ μὲ τῆς ὠχρότητος τὸ μαρμαμένον χρῶμα, ἀλλὰ μὲ τὴν ροδίνην σου, χροιὰν τὴν μαγικὴν. Τὰ διαυγῆ σου δάκρυα ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, Μαίρη, δὲν ἐξηρῆνθησαν, ἀλλὰ πνοαὶ Ζεφύρου, ἐκόμισαν πλησίον σου, καὶ ἔκρυσαν εἰς ῥόδα εἰς μερσαί, ἀπὸν σὲ στολίζουσι κ' ἡδουπαθῶς φιλοῦσι, μὲ τὰ ἀγνὰ ἀνθὺλλια τοῦ ἱεροῦ μας βράχου.

Ὡ Μαίρη, φάλλε ἦδη χαρωπὴ, μ' ἐκεῖνον, καὶ ἤδετα ἄς ἀντηχήσῃ ἡ φωνὴ τοῦ ἔρωτος τοῦ θεοῦ. Τὰς ἀναμνήσεις σου τῆς γῆς μακρᾶν, ἡ λήθη ἄς λάβῃ, μόνον τὸν τελευταῖον σου χαριετισμὸν ἄς ῥίψῃς, ἐκεῖ ἐνθα συνδέσεν ὁμας πηγὴ ἀγάπης, ἐκεῖ τὸν ἀνατέλλοντα ἄς βλέψῃς μόνον Φοῖβον, ὀπότεν τὸν ἀθάνατον τῆς Ἀθηνᾶς ναν, χρυσίζει μὲ τὴν λάμπην του, καὶ περιβάλλ' ἡδουπαθῶς τὴν προσφιλεῖ μορφήν του. Ἐκεῖ ῥίπτει τὸ βλέμμα σου, ἐκεῖ ἐνθα ὁ ἀνθρωπος, ὁ κόσμος ἐγεννήθη, κ' ἐκεῖ ἐνθα τὸ δνετρον τὸ σὸν ἀπεθεώθη.

Ἐν ἀγαπᾷ ἐφώνησε τὸ θελκτικὸν σου στόμα, κ' ἐκλείσθησαν τὰ χεῖλη σου, ἐσέσθη ἡ φωνή σου, καὶ κλαίουσα τότε ἔπεινας τὰ βλέμματ' εἰς ἐκεῖνον, ὅπως μὲ τὴν εἰκὼνα τοῦ σεσθῶσιν αἰωνίως, ἐν τῷ τοῦ κόσμου παγετῷ, ἐν τῇ γῆν ἁλήθη.

Τοὺς οὐρανούς ἐπέθησας, τῆς γῆς τὴν ἀστασίαν, ἐμίσησας, ὡς ἄχαριν, τοῦ βίου σου θεᾶν. Ὡ Μαίρη, πῶς ἐπλάσθησαν τὰ στηθη κ' ἡ καρδιά; ὅποιον αἷμα ἔρρεεν ἀγνὸν ἐν ταῖς φλεβί σου; ποία θνητὴ σ' ἐγέννησε, τίς μητρικὴ ἀγκάλη σὲ ἐθλίψεν ὡς ἀγγελοῦ, εἰς τοὺς θερμούς της κόλπους; Μαίρη, τὸ μάγον ὄνομα, τὸ ἐγκρηπτον θεσπεσίαν θεότητος ἀκτίνα, τίς εὐτυχῆς σὲ ἐδώρησε; Τίς πλάστῃ σοὶ προσέφερε τὰς πτέρυγας τῆς φήμις, κ' ἀπέπτῃς εἰς τὸ ἀπειρον ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃς θεῶν κληρονομίαν; Εἰς τὸν ναν τῆς ἀρετῆς, ποῖα θεὰ σ' ὠδήγει, ποῖα ἰσχύς σ' ἐθάρρυνε, ὃ ἦρωας παρθένε, ν' ἀναζητήσῃς τὴν τιμὴν τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων; Τίς ἱστορία, σάλπισμα τῶν τεθνηκότων χρόνων, σ' ἐδίδαξε ν' ἀνεύρῃς, τὴν εὐτυχίαν σου μακρὰν, ἀπὸ τῆς γῆς τὴν πάλιν; Ὅποιον ἱστορία; Μὴν εἶν' ἐκεῖν' ἡ θεατὴ, π' ἐπέθησας σὺ Μαίρη, εἰς τὰς χρυσᾶς της νὰ ταρῆς καὶ τὰς σεμνάς σελίδας; Μὴν εἶναι, Μαίρη, τῆς Σακευῆς ἡ θεατὴ ἱστορία; Πλὴν κείνη εἰς τὴν ἄβυσσον, τοῦ Φάωνος ἡ νύμφη, ἐζήτει ἀπελπίς, ὡχρὰ, νὰ σέσση τὴν ἐδύνην, καὶ μάτην μαῦρα δάκρυα, ὃ μάτην προσεπάθουν καρδίαν νὰ μαλλάζωσι. Ὡ, ὅχι! ἦτον ἀσπλαγχνὸς ὁ ἐραστὴς, τῆς Λέσβου, ἀνάλγητος, ἀνηλεῆς, εἰς τοὺς κλαυθμούς της λύρας. Ἐκείνη ἐπεζήτησε, τὸν τάφον της ν' ἀνοίξῃ, στοῦ Ποσειδῶνος τὴν ὑγρὰν καὶ παγετῶδη ἀγκάλην, πλὴν σὺ ἡγάπας ἀγγελοῦ, Φάων δὲν ἦτο κείνος, ὅστις μὲ ἴα εὐσμα σ' ἐρρηνίξεν ἐνθεός. Στρέψε γλυκὺ τὸ βλέμμα σου, ὦ Μαίρη, ὢ παρθένε, καὶ ἴδε τοὺς αἰθέρας, τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς εὐλαμπεῖς καὶ χαρωπὸς ἀστέρους, κ' ἐρώτησον ποῖα χαρὰ τὸν Μιχαὴλ κατεῖχε, ὀπότεν μόνον ναι, εἰς σέ, τὸ πᾶν ἀπερώσας, ἤλπιζεν ἐνθεὸς διὰ σέ, διὰ τὴν Μαίρην ἐξῆ.

Κόρη ὠραία λατρευτῆ, ἠρωικὴ καρδιά, ἐπὶ τῆς γῆς ὁ πόνος σου ἦτο ἰερὰ συνθήκη ἐγκλείουσα τοῦ μέλλοντος τὸ θεῖον μεγαλεῖον. Καὶ τί ἄγνὸν ὡ εὐγενῆς κ' εὐκίθητος καρδιά τὸν βίον δὲν διήλθε θλιβόμενον καὶ κλαῖον; Καὶ τίς ἐδῶ ἐκπλήρωσε καθήκοντος δὲν εἶναι, μοῖρα ἐπιπόλαιος, ἀπίστας γελοῖα; Ποῖος βορρᾶς φυχορῶτες τοῦ φοβεροῦ γῆενου, ὅστις δῶ νέων ἄγριος τὰ ἄνθη ἀπομαραίνει; Πλὴν σὺ διήλθες φέρουσα τὸν εἰκόσι Μαίρη, οὐς μόνον ἡ τοῦ ἔρωτος ἐθέρμυε πνοή, καὶ εἰς τὸν τάφον ἐθαψεσάμολυνη τὰ ἄνθη, ἅτιν' ἐδλάττησαν ἐδῶ ἀπὸ τὰ δάκρυά σου. Τὸ ἀνθρώπου σου καὶ ἀγνὸν παρθενικὸν σου σῶμα, ὁ τάφος μόν' ἦδύνατο νὰ τὸ διαφυλάξῃ, ἀπὸ τὰ βέλη τὰ πικρὰ ἀστάτου κοινωνίας. Εἰκὼν ἀγάπης ἄυλος, ἧτις μορφήν ἐξ ὕλης, ἐλαβεσ μόνον ὅπως δῶ τὸ ὄνειρον ζητήσῃς, ἐπένελθε ἐκεῖ ὑψηλά, τὸν χοῦν σου εἰς τὸ χῶμα, ν' ἀφήσῃς, καὶ μ' ἐκεῖνον, τὸ θελκτικὸν σου ὄνειρον, ζῆσε ὡς πρέπει κεί νὰ ζῆ, ὁ Μιχαὴλ κ' ἡ Μαίρη.

Ἀθανασίας ἥλιος; ὅς λάμπη πρὸ ὕμων, καὶ προσφιλεῖς ἐκεῖ ἡ χεῖρ, τοῦ θεοῦ τρισαγία, ἄς εὐλογῇ τοὺς μάρτυρας, ἄς σκέπῃ τοὺς νυμφίους, οὓς ἐν τῇ γῇ συνδέσεν, ὁ ἔρωτος, καὶ ἡ ἐνωσις μὲ τὴν χαρὰν τοὺς ἐστεψεν, ἐν θεῷ παραδείσῳ. . .

H.

ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΕΡΩΣ (Ἐκ τοῦ δράματος τοῦ Παρθενῶνος)

I

Καὶ ἦσαν ἀγνοὶ ὡς ἄγγελοι
Ὁ Μίχος καὶ ἡ Μαίρη
Κ' ὡς ἄγγελοι . . . στοῦ οὐρανοῦ
ἐπέταξαν τὰ μέρη!

Εἶνε Ψυχὴ! Ζητεῖ τὸν ἔρωτα! Τὴν βλέπετε, τὴν βλέπετε πῶς πετᾷ μὲ τὰ χρυαίζοντα πτερά της, μὲ τὴν ἀπαστράπτουσαν ξανθὴν κόμην της, μὲ τὸ γλαυκὸν της ὄμμα. Ἄπετέ την . . . Εἶνε ξένη. . . . Τὰ ἄνθη τῆς πατρίδος της τῆ ἐχάρισαν τὸ ἀρωματῶν, τὴν ὠραιότητά των τὴν εὐαισθησίαν των! Ὁ οὐρανὸς της τῆ ἐστάλαξε παγετῶν τὴν δρόσον ἐπὶ τῶν χρωωδῶν πτερῶν της, καὶ ἐκίνη λουομένη ἐκεῖ ὡς περικαλλῆς νύμφη, ἐπέτα στοὺς κάμπους, ἐσκορπίζε παντοῦ τὴν χάριν, εἶδιδε τὸ φιλημ εἰς μυρία ἄνθη, ἐχαίριτιζε τὴν ἀηδόνα μὲ τὴν μελίεσσαν φωνήν της, καὶ ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ τὸν χαριετῶν γελωτᾶ της! Ἀλλὰ . . . ποῦ εἶνε ὁ ἔρωτος; Δὲν φαίνεται οὐδαμῶς! Ἡ Ψυχὴ στρέφει παντοῦ τὸ βλέμμα της, ἀλλὰ καίτοι τὰ πάντα τῆ προσμειδῶσιν ὁμῶς οὐδὲν τῆ ἀνταποδίδει τὸ φιλημ τοῦ ἔρωτος. . . . Καὶ πιέζεται τότε ἡ ἀθῶα καρδία της, καὶ τὰ δάκρυα αὐ-

λακοῦσιν τὰς παρειαὶ της. . . ! Ὡ θεῖ μου! λοιπὸν μὲ ἐπλασσεσ ὠραίαν, μοὶ ἔδωκες ψυχὴν ἀγγέλου, μὲ ἰξωμοίωσας μὲ τὴν θεῖαν μορφήν σου, μὲ ἔκαμες ψυχῆν, καὶ τῶρα, καὶ τῶρα . . . μοὺ στερεῖς τὸν ἔρωτα. . . !

Καὶ κλαίουσα ἴπτατο ἡ Ψυχὴ πάντοτε εἰς τὰ ἄνθη τοῦ κάμπου της, καὶ εἰς τὰς καμειλίας τοῦ θερμοκηπίου της, ὅτε ἡμέραν τινὰ πλειότερα ἐπὶ τῶν μαλακῶν της πτερῶν ἱπκαθῆσασα δρόσος τὴν ἐβάρυνε, τὴν ἐβάρυνε πολὺ, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ ὑπεγερεθῆ ὀλίγον καὶ νὰ τινάζῃ τὰ πτερά της. Ἀλλὰ τότε, τότε αὐραὶ Ζεφύρου τὴν συνήρπασαν καὶ τὴν ὕψωσαν ἀνω εἰς τὸν αἰθέρα ὀπότεν τὸ βλέμμα της διέκρινε τὰ γλαυκὰ τοῦ Σαρωνικοῦ κύματα, παρειτήρησε τὰ ροδίζοντα τοῦ Ὑμητοῦ ἴα, προσέκρουσαν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπὶ τῇ ἐκτοξευομένης ἐκ τοῦ ἱεροῦ βράχου αἰγλης καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ συγκρατηθῇ; ἀλλὰ δάκρυ χαρᾶς χύσασα ἐπὶ τῶν ἀνθῶν τῆς πατρίδος της καὶ βλέμμα ἀπὸ χαριετισμοῦ οὐράνιον ῥίψασα ἐπὶ τῶν γλαυκοκέλαδων πτηνῶν τοῦ κήπου της, ἐπέταξεν, ἐπέταξεν. . . ἔδῶ! Αἱ τῶρα πλέον ἠρῶα νὰ ἀνακομφίζηται ὀλίγον. Δὲν βλέπει ὅπερ ζητεῖ; ἄλλ' εἶνε βεβῆκα ὅτι θὰ τὸ εὐρῆ καὶ ὅπου καὶ ἂν στραφῇ νομίζει ὅτι καί τι βλέπει, καί τι ἀνακαλύπτει τὸ ὅποιον τῆ παρέχει κατὰ δόσεις τὴν ἐπιζητουμένην εὐδαιμονίαν τὴν ὅποιαν ἐζήτησε. Ὁ γαλανὸς μᾶς οὐρανός, αἱ πράσινοι πεδιάδες μας, οἱ γραφικοὶ μας λόφοι, αἱ μετὰ τῶν Ἰλισσιῶν νυμφῶν συναναστροφῆς της, ὅλα αὐτὰ τὴν ἐξιδανικεύουσιν, καὶ ἀνεγείροντα τὸν ὀλιστικὸν πέπλον τῆ ὑποδεικνύουσιν ὡς αἱ Ἐλευσίνιοι ἱεραὶ, τὰ μυστήρια, τοὺς ἱδανικούς κόσμους τοῦ Παρθενῶνος. Ἐκπαγκλῶς τότε σταματᾷ ἡ κόρη, θεάται παντοῦ τὰ πάντα καὶ μεταωριζόμενη εἰς κόσμους μόνον αὐτῆ προστιούσ, ὀνειρώττει, ὀνειρώττει καὶ νομίζει ὅτι ἐν τῷ ὀνείρῳ εὐρε τὸ ποθοῦμένον! Ὄνειρώττει. . . Ἀλλὰ, τὰ ἐν ξέναις χώραις ὄνειρα εἶνε πράγματα ἐν τῷ Παρθενῶνι! Γλυκὺ μεϊδιάμα μὲλις ὑπανοίγει τὰ τρυφερὰ χεῖλη τῆς ξανθῆς κόρης. Αἰγλη θεσπεσία ἐπιχέεται ἐπὶ τοῦ συμπαθοῦς προσώπου της. Τὸ βλέμμα της εἶνε προσηλωμένον ἐκεῖ. Νὰ ἐκεῖ εἰς τὸν δεξιὸν κίονα, τὸν μεγαλοπρεπῆ τοῦ Παρθενῶνος! Ὅπισθεν ἐκεῖ καί τι κρύπτεται. . . ! Δύο ὀφθαλμοὶ. . . ! Ἐνα γλυκὺ μεϊδιάμα. . . ! Τί εὐτυχία. . . ! Μεϊδιάσον, μεϊδιάσον κόρη. . . Ὁ ἔρωτος, ὃν ἐζήτησε ὁ ἔρωτος. . . !

Καὶ ἡ Ψυχὴ σπεύδει τότε μὲ τὸ τρυφερὸν μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, — καὶ περιπτουθεῖσα τὸν ἔρωτα, ἠναποθεῖται ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ. . . Ἐν φιλημ. . . . !

II

Γλυκὺς ἔκτοτε ἔρρεεν ὁ χρόνος, καὶ τὰ λούλουδα ψιθυρίζοντα τὴν ἄκραν εὐδαιμονίαν τῶν δύο ἐκείνων ὑπάρξεν αἱ ὅποιαι συνητηθήσαν ἐν μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφύας, καὶ αἰσθητικότητος, ἐχαίριτιζον μετ' ἀνεκφράστου εὐλαθείας αὐτάς, ὀπότεν καθ' ἐκάστην ἀμφοτέραι ἐπέτων ἐκεῖ, ἵνα ἐντρύψωσιν εἰς τὰ τρυφερὰ των φιληματα, ἵνα περιτριψῶσιν εἰς τοὺς προσφιλεῖς των κόσμους! Καὶ ἀντήχει γλυκὺς ἐκεῖ ὁ ἦθος του φιλημκτος, καὶ θερμὸς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Παρθένου ἀνεπέμπετο πρὸς τὸν Πλάστην ὁ ὄρκος τῶν δύο ἱραστῶν, ὁ ὄρκος ὁ πιστός, ὁ εὐκρινῆς, ὁ ἐξ ἑαυτοῦ, ὁ ὄρκος τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἐπέβαλλεν, ὁ ὄρκος τὸν ὅποιον ἰδημιουργεῖ τὸ ἀληθὲς αἰσθημα τὸ πηγάζον οὐχὶ ἀπὸ τὴν ὕλην, οὐχὶ ἀπὸ τὴν σκωριαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀγνότητα, ἀπὸ τὴν καθαρότητα τῆς διανοίας ἡ ὅποια ὡσπερ μέλιττα ὑπερ πάντων τῶν ἀνθῶν ἱπταμένη δὲν ἀπομυξᾷ ἔξ ὀλων εἰμὴ ἐκείνο μόνον ὅπερ χρησιμεύει αὐτῇ ἵνα κατασκευάσῃ τὸ μέλι, καὶ πῆξῃ τὸν κηρὸν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ, καὶ πρέπει νὰ ἀγαπᾷ πάντοτε. Δὲν ἱρᾶται ὁμῶς εἰμὴ ἀπαξ, ὡς καὶ θνήσκει ἀπαξ. Μία εἶνε ἡ καρδιά του, καὶ ἂν ἡ διάνοιά του εἰς μυρία διαχωρίζεται μῶρικα, ὁμῶς συνέχεται αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς ἐκεῖ κεντρικοῦ στοιχείου τοῦ ὅποιον διὰ μέσου πάντων διήκον ἀφικνεῖται εἰς τὸν τέλειον προορισμὸν του. Τὰ λοιπὰ εἶνε στελέχη, τὰ ὅποια παραλαμβάνοντα ἐκ τοῦ οὐσιώδους στοιχείου τὸν περιτεύουσιν.

χρῶν ἀναφύονται ἀσθενικῶς πάντοτε ἀνωρελῆ, ἀνούσια. . ! Τί εἶνε, παρακαλῶ, αἱ ἄκρατοι ὀρκαί μας; Τί εἶνε αἱ δόλοιο σκέψεις μας; Τί εἶνε τὰ ψευδῆ καὶ ἐπιπλαστὰ αἰσθηματᾶ μας; Τί εἶνε αἱ ὑποκρισῖαι μας; Δὲν εἶνε ψευδεῖς παραφράδες; Δὲν εἶνε κλαδίσκοι οὓς καὶ ἡ ελαφροτέρα τοῦ ἀνέμου πνοὴ ἀφαρπάζουσα ἠλᾶ, καὶ ἀποξηραίνει. . . ! Οὐδέποτε εἶνε δυνατόν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ αἰσθημα εἰς δύο νὰ ἐνοικῆσῃ χώρους. Ἀλλὰ καὶ ἂν τοῦτο συμβῆ τότε, ὡς οἱ δίδυμοι τοῦ δένδρου κλάδοι οὐδεμίαν θὰ ἔχωσιν ἰσχύν καὶ θὰ εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ ὑποκῦπτωσιν ἂν μὴ πάντοτε ὁμῶς πολλακίς εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἀνέμου θύελλαν, εἰς τὰς πρώτας τοῦ Δεβρίου χειμωνιάδας. Οὐδεμίαν θὰ ὑπάρχη τελικὴ συνάφεια. Ἐδῶ μὲν θὰ ἐμφιλοχωρῆ ὁσῖς συμπαθείας, ἐκεῖ τί θὰ ὑπάρχη; Πλήρης ἀγάπη; Ἀδύνατον. Μερικὴ; Ἀλλὰ τότε αὐτὴ θὰ εἶνε ἡμιτελής; Ποῖον δὲ ὄν ἡμιτελής, εἶνε μέγα, εἶνε ἔξοχον, εἶνε ὑψηλόν; Οὐδέν. Ἀρα, πᾶν αἰσθημα ἐν τῇ ἐνότῃ τοῦ συμπαρσούει καὶ τὴν μεγαλειότητά του ἦν διὰ νὰ καταδείξῃ πρεπὴ νὰ παρουσιασθῶσιν στιγμαί, ἀλλὰ στιγμαί τῶν ὀποίων τὰ γεγονότα ἀντιστρόφως πρὸς τὴν ἀνάπτυξίν των μένουσι πολυχρόνια. Ἀλλὰς θνήσκει αὐτὴ καὶ οὐδὲ κἄν εἰς μικροπρεπῆ ἀρέσκηται νὰ καταμετριζῆται καὶ νὰ ταπεινώται!

III

Ἡ Μαίρη ἠγάπησεν. Ἀλλ' ἠγάπησε ταχέως καὶ παρ' ἄνθρωπον. Ὅτε τὸ πρῶτον συνήντησε τὸν Μίχον τῆς ὑπὸ τὴν δαιμόνιον τοῦ ἱκτινοῦ μεγαλοουργίαν ἦτο ἐμπλεως ὀλων δόλου προτοφανῶν καὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων. Πᾶν διανόημα ταπεινὸν εἶχε ἀποπτή τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξ αὐτῆς, καὶ ἡ φαντασία της πτερυγίζουσα εἰς τοὺς καλλιτεχνικούς κόσμους τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφύας, εὐρίσκετο ἐν πληθῶρα ἱδανικῶν κόσμων, ἀναπλαττομένων ἐν αὐτῇ καὶ συμπληρουμένων ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν διὰ νέων εἰκόνων αἱ ὅποιαι τὴν καθήρτισαν αὐτῶ ὅσπερ τὰ ἐπιζητήση, ὡς μανιάς, τὴν ὑπολειπομένην αὐτῇ ἱδανικὴν εὐδαιμονίαν, ἡ ὅποια ἔγκειται ἐν τῷ Ἐρωτι! Τὴν ἐπέζητησε λοιπὸν, καὶ ἡ εἰμαρμένη τῆ παρουσίας τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμπροσθέν της τὸν Μίχον, τοῦ ὀποίου τὸ βλέμμα συνεκλόνησε τὴν ψυχὴν της, ἐνῶ τὸ μεϊδιάμα ἐκείνης συνετάραξε τὴν ἰδικήν του! Ὅποιον μυστήριον! Ἐκεῖνο ὅπερ ἐπέζητε ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της, τὸ εὐρεν ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της! Πῶς; Εὐρεν ἐν τῷ προσώφῳ ἐκείνου τὸ ὠραῖον; Ἀνεκάλυψε διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ μέγα αἰσθημα; Ἀγνωστον. . . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἐν τῇ ἐξάρσει ἐκείνη ἐν ἡ αὐτῇ εὐρίσκετο διδοῦσα τὰ πάντα εἰλυκυσιν ὡς μαγνήτης τὸν σπινθῆρα τὸν ὅποιον ἔρριψεν εἰς αὐτήν δι' ἐνὸς βλέμματός του ὁ Μίχος! Τὸ πᾶν πλέον ἔκτοτε περιεστρέφετο περὶ αὐτόν. Ἡ Μαίρη, ὅπου καὶ ἂν ἴστατο, ὅπου καὶ ἂν ἐπορεύετο ἀνεπόλει τὸν Μίχον της. Ἐκεῖνος δέ; Καὶ ἐκεῖνος δὲν ὑπαλείπετο. Στρατιώτης, ἐγκλείων ἐν αὐτῷ τὴν ὑψηλὴν τῆς πατρίδος ἰδέαν, νέος σφριγῶν, καὶ θερμοκίνομενος μὲ τὴν πρώτην τοῦ Ἡλίου ἀκτίνα, ἠνῆπτε τὸ πρῶτον τῆς Μαίρης βλέμμα. Ὑπὸ τὸν γαλανὸν δὲ τῆς Ἀττικῆς ὀρίζοντα πλανώμενος ἠσθάνθη τοὺς παλμούς τῆς καρδίας ἐκείνης, ἐνοκωπῶθῃ τὸ αἰσθηματᾶ της, τὸ ὅποιον συνταυτίσας μὲ τὸ ἰδικόν του, ἀπετέλεσε τὸ καταπληκτικόν, τὸ ὀγκῶδες ἐκείνο τὸ ὅποιον μᾶς ἐθάμβωσε, μᾶς ἐτύφλωσε καὶ δὲν δυνάμεθα εἰσεῖτι νὰ τὸ ἐνοήσωμεν! Καὶ πῶς, δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον οὐτε κατὰ διάνοιαν κἄν ἐτολήσωμεν νὰ θέσωμεν; Καὶ ἀκούει τις; Ἦτο ποτέν δυνατόν νὰ συμβῆ τοῦτο! Ἦδύνατο νὰ γίνη ἐκεῖνο! Καὶ χωρὶς νὰ τὸ βασανίσῃ τὸ δέχεται ὅπως τὸ βλέπει γελᾷ ὡς ἡλίθιος, καὶ βαδίζει σαρκάζων. . . ! Μικρόφρον, ταπεινὸ καὶ φιληζῶς σὺ θνητέ, διατί ὑπομειδῶς ἀναίσθητος πρὸ τῆς τοιαύτης πράξεως; Διατί σὺ πονηρὰ καὶ ἀθλίω καὶ μηδαμινῆ νεῦνις, συγκινεῖσαι τῶρα καὶ δακρύεις, ἐνῶ μόνον παρῆλθῃ ἡ στιγμὴ αὐτῇ χαίρεις καὶ γελᾷς, ὑποκρινεῖσαι καὶ ψεύδεσαι, καὶ περιπαιξίεις; χωρὶς νὰ ἐνοήσῃς, χωρὶς νὰ αἰσθῆσαι ἐκείνο τὸ ὅποιον πράττει; Διατί δὲν ἐξαναχάζεις καὶ σὺ τὸ πρῶτον ῥίψαντα τὸ βλέμμα του ἐπὶ

σου, να αισθανθῇ τὴν θερμότητα τοῦ ἰδικοῦ σου, νὰ ἀκούσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σου, ἀλλὰ τῶ παρῆεις, ἐλπίδας καὶ τὸν ἀπελπίζει, τὸν θερμαίνει τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ τὸν καθιστᾷ ψυχρότερον μαρμάρου καὶ τὸν ἀναγκάζεις νὰ σὲ μυσαγῶσῃ, νὰ σὲ περιπαίξῃ, νὰ σὲ ἀπατήσῃ! Ἄγνοεὶς λοιπὸν τί πράττεις; Ἄγνοεὶς ποῖαν κοινωνικὴν ἀνισότητα δημιουργεῖς, ποῖον χάος διανοίγεις μεταξύ τοῦ Πλάστου, ὁ ὁποῖος σὲ παρωμοίωσε μὲ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ σοῦ, ἡ ὁποία καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι εἰκὼν του, πλάσμα του, ἀγγελὸς του...! Ἄγνοεὶς λοιπὸν καὶ βράδιζε: βράδιζε σὺ ὀψίπλουτε καὶ κοῦφε καὶ οἴημα-τία νέε ἀσκόπως! Καὶ τρίμι: σὺ, ἄκαρδε γονεῦ, ἐνόσφαι χρο-σαί σου διόπτραι τυφλώνουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, καὶ δὲν σὲ ἀφίνουσι νὰ διαδύσης εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πλάσματός σου, καὶ μεμψιμοίρει καὶ φοβοῦ μὴ ἡ τρυφερὰ σου νεῖνις σὲ ἀναγκάσει νὰ χύσης κατόπι δάκρυ μετανοίας!

δὲν θέλω νὰ ἐνωθῆς...! Ἐχει καὶ αὐτὸς βλέπει τὴν μυστηριώδη δύναμιν του τῶρα, τὴν ὁποῖαν τῶ εἶνε ἐπιτετρα-μένον νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς βούλεται...! Ἀλλὰ γέρον, σὺ αὐτὸ μόνον ὀρίζεις τὸ ὁποῖον τῆ ἔδωκες! Λάβε το λοιπὸν! Δὲν ἔχεις σὺ τρυφερὰν καρδίαν διὰ νὰ αισθανθῆς τὴν θερμότητα τοῦ δακρύου, οὐ δὲ δύνασαι σὺ ὁ ταπεινὸς νὰ κατανοήσης τί ἐγκλείουν τὰ Παρθενικά ἐκείνα στήθη τὰ ὁποῖα σὺ, γέρον, σὺ ἰδημιούργησες!

V

Καὶ αἱ ἄθλια κοινωνικὰ συνθήκαι αἱ συναφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἀναισθησίας, τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς μικροπρεπείας, αἱ ὁποῖαι ἀπέδιωξαν ἐκ τῆς συμμαχίας, αὐτῶν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τὰς ὑψηλὰς ἰδέας, ἐνόμισαν ὅτι θὰ κατέσβηνον τὸ ἀναφθὲν πῦρ εἰς τὰς καρδίας τῶν δύο ἐκείνων

Εἰκὼν Μιμίκου, ληφθεῖσα μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν του.

IV

«Ἐρξε ταῦτό τοῦ πτερυγίζεις!»

Ταυτὸ τοῦ ἀνέρχεσθαι μέχρι τῶν ἀστέρων καὶ κατέρχεσθαι μέχρι τῆς κολάσεως, τοῦ κυριαρχεῖν τῶν πάντων, καὶ μηδενὸς κάτοχος εἶναι! Ὁ Μίχος ἤρατο, ἄρα ἐπτερυγίε' ἡ Μαίρη... ἐλάτρευε ἐπομένως ἴπτατο! Αἱ λέξεις γλυκεῖαι αἱ δὲ πράξεις; Αἱ πράξεις ἀπαύγασμα θεῖας ἐκλάμψεως, θεῖαι! Καὶ ὁ Μίχος καὶ ἡ Μαίρη δὲν εὗρισκοντο πλέον ἐν τῶ ἀνιαρῶ τοῦ σώματος κλωθῶ. Ὡς νεοσοὶ ἀποβαλόντες τὸ κελυφὸς τῶν πτερυγίζουσι, πτερυγίζουσι, ἐκείνη μὲ τὴν ξανθὴν τῆς κόμην, οὗτος μὲ τὸ ρεμβῶδες τοῦ βλέμμα, καὶ ἀσπάζονται, ἐρώμενοι μετὰ τῶν ἀγγέλων τὰ ἄστρα! Δύνανται πλέον ν' ἀποχωρισθῶσι, δύνανται νὰ ζήσωσι ὁ εἰς μακρὰν τῆς ἀλλῆς ἐν τοιαύτῃ ἰδανικότητι εὗρισκόμενοι. Ἡ ἁρμονία τῶν Χερουβείμ δὲν θὰ καταστραφῇ ὅταν ἡ γλυκεῖα μελωδία ἐνὸς τούτων ἐκλίπῃ; Ἄ! ὄχι, μυριάκις ὄχι...! Καὶ λοιπὸν; Ἄ! Ἄ! ταπεινὴ καὶ ἀνούσιος Ὑλη, ἀπαιτεῖς λοιπὸν νὰ τοὺς ἔγης πλησίον σου, διότι φοβεῖσαι μήπως ἐνούμενοι ἐδῶ συμπετάζωσιν ἔπειτα κομίζοντας καὶ τὰ σὰ κελύφη. Δὲν βλέπεις ὅτι ἔχουν ἐνωθῆ εἰς τὸν οὐρανόν; Θέλεις, ζηλοτυποῦσα, παρασσομένη κατασυντριβομένη ν' ἀπολαύσῃ καὶ σὺ τὴν ἀγνότητά των... Αἱ λοιπὸν ἔχεις βοηθούς; φέρεις ἐπάνω σου πολλὰ πεπωρωμένα ὑλικά ὄντα, καὶ δύνασαι νὰ μεταχειρισθῆς ὁ,τι ἐξ αὐτῶν θελήσῃς! Νά! δὲν βλέπεις τὸν στρυφνὸν ἐκείνον γέροντα, τὸν προκεκυφῶτα πρεσβύτερον, ὁ ὁποῖος ὀρέεται, διαρρηγνύει τὰς σάρκας του καὶ φωνάζει εἰς τὴν ἀτυχῆ Μαίρην: Δὲν θέλω,

ὕπαρξων, αἱ ὁποῖαι ἔζων μὲ τὸ φιλίμα καὶ ἐξιδανικεῖσθαι μετὰ δάκρυ τοῦ ἔρωτος, ἡδιαφόρουν πρὸς πάντα, θεωρουν δεσποτικῶν τὸ αὐτῶν σῶμα! Πόσον ἠπατώντο!

VJ

Ὁ Ἐρως, ἥρεμος καὶ γλυκὺς, ἀλλὰ κατάκοπος ἐκ τῆς διηνεκοῦς αὐτοῦ πτερυγίσεως, ἀφίνει ἡμέραν τινὰ τοῦ Φεβρουαρίου ἀπαλὸν τὸν Μορφέα νὰ ἐπιχύσῃ τὸν πέπλον αὐτοῦ ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων τῆς πεφιλημένης τοῦ Ψυχῆς, καὶ ἀπέρχεται πρὸς στιγμὴν νὰ ἀναπαυθῇ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιὰν ὑψιτενοῦς πλατάνου καὶ νὰ ὀροισθῇ παρὰ τὴν δροσερὰν πηγὴν τῆς Ἑννεακρόνου. Πλὴν τὸ βλέμμα του προσηλωθὲν ἐκεῖ εἰς μικρὰν τινὰ κρυσταλλώδη λίμνην ὅπου χαριέντες μικροὶ ἰχθύς διασχίζουσι τὰ ὕδατά της, τὸν ἀναγκάζουσι ἀνεπαισθήτως νὰ βραδύνῃ τὴν ἐπάνοδόν του πρὸς τὸ πλοῦσιον μέγαρον ὅπου εὗρισκετο ἡ Ψυχὴ του. Ἐκείνη δὲ τότε ἐξυπήνεσα καὶ παρατηρήσασα τὸ δυσαναπλήρωτον παρὰ τὴν πλευρὰν τῆς κενόν, θορυβεῖται, ταράσσεται ἀλλὰ καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὴν ἐπισκοπίζει, καὶ θέλει νὰ πετάξῃ...! Διατρέχει λοιπὸν διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ προσφιλῆ τῆς ἄνθη, ἐρωτᾷ νύμφη αὐτῆ τὰς Νηρηίδας τοῦ Ἰλισσοῦ περὶ τοῦ ἔρωτός της, καὶ οὐδὲν μανθάνουσα περὶ αὐτοῦ, ἀνέρχεται ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ῥίπτει γλυκὺ βλέμμα εἰς τὰ μαρμαίροντα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κύματα τοῦ Σαρωνικοῦ, καὶ πετά-ξασα κάθηται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Παρθενῶνος, ὡς ἡ Λε-

σχία Σαρῶ ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Λευκάδος καὶ ἀναμένει τὸν νέον Φίωνα ὁ ὁποῖος οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ φαίνεται...! Καὶ οἱ ξανθοὶ πλόκαμοι τῆς ἀτυχοῦς Μαίρης ἀπλούμενοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διαπνέονται ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου καὶ κυματίζουσι ὡς πτερὰ ἀγγέλου, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τοῦ ἐγκλεισμένου πάθους τανυόμενα ἀφαρπάζουσι διὰ παντός ἀφ' ἡμῶν τὴν Μαίρην, ἡ ὁποία μετεβαίνει νὰ εὕρῃ τὴν ἀπολεσθέντα Ἐρωτὰ της.

Μακρόθεν ἐκείνος σπεύδει νὰ ἐναγκασθῇ τὴν προσφιλῆ του Ψυχὴν. Ἀλλὰ φεῦ εἶνε πλέον ἄργά! Τί νὰ πράξῃ τῶρα; Δύνεται νὰ μείνῃ ἐδῶ; Ἄ οὐχί, οὐχί τῆ τῶ εἶχεν ὀκισθῆ. Ἄν δὲν ἔζων ἐν τῶ κόσμῳ μαζύ, θὰ ἔζων ἐν τῶ Οὐρανῶ. Καὶ λοιπὸν γενναῖος, αἰσθηματίας ὡς ἦτο «Ἐγνώριζε τὸ καθήκον του...!» Τὴν παρακολοῦθει, τὴν παρακολοῦθει λοιπὸν καὶ ἀπέρχεται καὶ αὐτὸς ἐνὰ συταντήσῃ ἐκεῖ... τὸ ἰδανικόν του...!

VII

Ὁ Φαέθων κατάκοπος ἐκ τοῦ ἡμερησίου αὐτοῦ ταξιδίου ἀρχίζει νὰ συστῆλῃ τὰς ἡνίας τῶν θυμοειδῶν αὐτοῦ ἵππων καὶ κατερχόμενος ἐκ τοῦ πολυδακτύλου αὐτοῦ ἀρματός, περὶ ἐλλάεται τὴν πλουσίαν του φοινικικὴν πορρῦραν διὰ μέσου τῆ-

ὁποῖας ἀπολὺει ἀσθενικὰς τινὰς ἀκτίνας, ὑποχρῆστοὶ τὴν μιζοπό-λιον τοῦ Ὑμητοῦ κορυφῆν καὶ ἐπιχειρεῖ μυστηριώδη τινα καὶ γλυκεῖαν καὶ μόλις αἰσθητὴν ἀνταύγειαν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ Παρθενῶνος. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖ παρὰ τὴν νοτιοανατολικὴν πλευρὰν τοῦ Ἰλισσοῦ μυστηριώδης ὁ ἦχος ἀκούεται νεκρικοῦ κώδωνος, γλυκεῖα θρηναδία Νηρηίδων χυνοῦσῶν θερμὰ δάκρυα ἐπὶ νεο-σκιαφῶν τάφων προσβάλλει ἠδέως τὴν ἀκοήν μου καὶ μὲ μεταφέρει εἰς ἄλλους κόσμους, ἀφ' ὧν ἐπιστρέψας καὶ διελθὼν ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ ἰδίου μέρους παρατήρησα εἰς τὸ βάθος καταφύτου κοιμητηρίου πλήθος προσκυνητῶν συστρεφομένων εὐλαβῶς περὶ μαρμαρίνου προσκυνητηρίου ἐπὶ τῆς μιᾶς τοῦ ὁποῖου πλευρᾶς ἦτο γεγλυμμένος ὁ Παρθενὼν καὶ ἐκ τοῦ ἀετώματος αὐτοῦ δύο ἄγγελοι ἱπτάμενοι. Ὀλίγον δὲ κατωτέρω ἑλληνικοὶ χαρακτήρσι κεχαραγμένα:

Κ' ἦσαν κ' οἱ δύο ἄγνοι ὡς ἄγγελοι
Ὁ Μίχος καὶ ἡ Μαίρη,
Κ' ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος πέταξαν
στοῦ οὐρανοῦ τὰ μέρη...!

Ἀπεκαλύφθη τότε καὶ ἐγώ, ἐπροσκύνησα καὶ ἀπῆλθον...!

Ἀθήνησι.

ΘΑΝΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ

Εἰκὼν Μαίρης, ληφθεῖσα μετὰ τὴν αὐτοκτονίαν.

FELIX QUI POTUIT RERUM COGNOSCERE CAUSAS

Ὑλη καὶ πνεῦμα.

Δὲν ἦτο ἔρως αὐτός, δὲν ἦτο λατρεία. Δὲν ἦτο πατρός σου ἔραστοῦ ἀδιαφορία. Δὲν ἤθελε ὑμέναιον ἢ κόρη οὐδὲ σύζυγον ὁ νέος, ἀλλ' ἔχον πλασθῆ ζήσει καὶ γνωρισθῆ πρὸς ἐπιτελείωσιν ὑψηλοτέρης ἀποστολῆς. Ἀποκατάστασις, χρῆμα, ἀπάτη, ἐγκαταλείψις, συμπτώσεις, παρεξηγήσεις καὶ ἱστορικαὶ εἰσισκότος διελκυσόμενον πρὸ τοῦ φωτός. Οὐδὲν τούτων: τὰ πάντα αἶρονται πρὸ τῆς ἀληθείας. Ἡ Μαίρη ἦτο θεοπίσιον ὄργανον τῆς παντοδυναμίας Προνοίας, ὅπου εἶχε πρωρι-σθῆ διὰ θεῖον τινα σκοπὸν καὶ τῆ συνάρσει ἐκείνης ἐπετέ-λεσε τούτων. Ἡ Μαίρη ὑπῆρξε καὶ ἐγένετο εὐτυχῆς. «Κατά-βυλλον τὴν ὕλην καὶ ὕψωσον τὸ πνεῦμα. Καταπάτησον τὸν βόρβορον καὶ θεράπευσον τὴν ἰδανικότητα. Κατάστρεψον τὸ σῶμα καὶ σώσον τὴν ψυχὴν». Ἴδου τί ἐπεβάλλετο αὐτῇ.

Ἡ Μαίρη εἶχε σῶμα καὶ ψυχὴν, ὅπως πάντες οἱ θνητοὶ. Δὲν ἐγεννήθη ὅμως διὰ νὰ πληρῶσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, οὐδ' ἐπλάσθη διὰ νὰ κυλισθῇ εἰς τὸν βόρβορον τῆς κοινωνίας: δὲν εἶχε κοινὸν προορισμὸν ἐν τῶ κόσμῳ, ὅπως πάντες ἡμεῖς: οὐχί ἐπέπρωτο αὐτῇ δι' ὑψηλοτέρους σκοποὺς: νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ὕλην καὶ ἐξυψώσῃ τὸ πνεῦμα. Ἦτο πρωριμένη νὰ δεῖξῃ ἡμῖν

ἐν ἐποχῇ κτηνώδους ὕλισμου, ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ πνεύματος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως, καὶ ὅτι ἐν τῷ πνεύμα συνεπιδρᾷ τῶ σώματι, καὶ ἡ ὕλη οὕτω κυριαρχοῦσα πρωταγωνιστῆ ἐν τῇ βορβορώδει ἐξελίξει αὐτῆς, ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς ἀόρατος φυσικὴ δύναμις διὰ σειρὰς ἀπλουστάτης φυσικῶν νόμων ἐπιβάλλει τὴν ἑαυτῆς. ὄρασιν. Ὑλη καὶ πνεῦμα φυσικῶς διέπονται: ἐν δ' ὑπάρξει χρεῖα ἀνωτάτης θε-λήσεως πρὸς ἐκτέλεσιν ἐκτάκτου φαινομένου διὰ θεῖον τινα σκοπὸν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη θαύματος διὰ τοὺς ἀνεπτυγμέ-νους, ἀλλὰ σειρὰς φυσικῆς ἐξελίξεως. Παραδείγματα ἄπειρα.

Ἡ Μαίρη ἐρωμένως ἀνήλθεν εἰς τὸν Παρθενῶνα, σταθερῶς ἐβάδισεν ἐπὶ τῶν ἐπιστυλίων, καὶ ἀφῶβως ἔστη πρὸ τοῦ ἀετώματος: ἐλευθέρως δὲ ρίψασα καὶ ἐπανελημμένως ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὕψους βλέμματα οἴκτου καὶ βδε-λυγμίας ἐπὶ τῆς ὕλης μετὰ σθένους ἐροίφθη εἰς τὸ κενόν!

Εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι ἐν ἐλαφρὸν καὶ κοῦφον πλάσμα δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ διαπράξῃ ἀλόγως τοιοῦτόν τι; καὶ νὰ καταστρέψῃ σῶμα, ὅπου τόσον ἐπιμελῶς ἀγαπᾷ; Ἀκατανόητον. — Ἠγάπησεν ὡς θνητῆ, ἐξετέλεσε τὸν προορι-σμὸν της καὶ ἐγκαταλείψασα τὴν γῆν ἀπῆλθε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀποστολήν της — Ἴδου!

Ἡ φύσις ἀποδέχεται, ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῶ κόσμῳ τούτῳ ὑπαρκτόν, ὕλη καὶ αἶλον, ἐνέγει τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν του. Τὰ ὄρη, ἡ θάλασσα, τὰ δένδρα, τὰ ζῶα, ἡ βροχῆ, τὸ φῶς,

δ' άνθρωπος τέλος και αυτή η χρυσάλλις έρχονται και παρέρχονται: εξελίσσονται δια των αιώνων δι' ώρισμένον σκοπόν μελλούσης ζωής, συνεχούς εξελίξεως της παγκοσμίου ιστορίας, και επανέρχονται υπό άλλοιαν μορφήν, άυθον, τελειοποιημένην, εις κόσμους άλλους εκτός της γης. 'Αλλά και αι άόρατοι ήμιν ούσιαι, δ' άήρ, ή θερμότης, δ' ήλεκτρισμός, μαγνητισμός, τὸ πνεῦμα και ή ψυχή, αποτελούντα και ταῦτα μέρος τοῦ κόσμου ἐν ᾧ ζῶμεν, ἐνέχουσι τὸν αὐτὸν λόγον, έρχονται και παρέρχονται, εξελίσσονται δια των αιώνων πρὸς ώρισμένους σκοπούς, άλλα δὲν ἀπύλλυνται. Οὐδαμῶ τὸ κενόν. 'Αρα ή Μαίρη ζῆ, άλλα ζῆ ὡς πνεῦμα, ἀφοῦ ἀφῆκε τὸ σῶμα. Πνεῦμα ἦν και εις πνεῦμα μεταστράφη. 'Η φύσις ὁμοίως ἀποδέχεται, δτι ἀνωτέρα δύναμις διέπει τὸ σύμπαν, και μετὰ τοῦ σύμπαντος τὰ ἐν αὐτῷ ὄντα και ὑπάρχοντα. 'Η φύσις ἐπλασε πλάσμα τι ἐξοχον, λατριῆς ἀνεκφράστου, και μορφῆς ἀγγελικωτάτης, ἐνώσασα διὰ των φυσικῶν αὐτῆς νόμων πνεῦμα και σῶμα τελείας καλλονῆς και ἐντελοῦς ἀρετῆς. 'Ητον ή Μαίρη, ὠραία, κομψή, χαριτόβρυτος, ἀγαθή, ἐνάρετος, συμπαθῆς και πνευματώδης. 'Αν δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ή δὲν τὴν εἶδετε, ψυχολογήσατε τὴν εἰκόνα της και ὁμολογήσατε τὴν ἀλήθειαν. 'Ητο τύπος ἐκτάκτου και ἐξόχου ἀρετῆς και καλλονῆς, πεπρωμένη με ἀνεκτίμητα προσόντα. Και ή διέπουσα τὰ πάντα δύναμις ἐκείνη, ή ἐμπνεύσασα τὸν Σωκράτην, τὸν 'Αλέξανδρον, τὸν Κολόμβον, τὸν Ναπολέοντα τὴν Σαπφῶ και τὸσους άλλους δι' ὠρισμένους τῆς Παντοδυναμίας σκοπούς, ἐπέπνευσε και τὴν ἡρωίδα των ἡμερῶν μας να κατασυντριφῆ τὴν ὕλην ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Παρθενῶνος και ἐκείθεν ν' ἀνυψῶσῃ τὸ πνεῦμα πρὸς τοὺς αἰθέρας. 'Ιδοὺ τὸ πᾶν αὐτὸς ἦτο δ' προορισμός της, δ' σκοπὸς και ὑπαρξίς και ἐξέλιξις της ζωῆς της: 'Ανεστάσας τὸ πνεῦμα.

'Ιδετε μετὰ προσοχῆς τὴν συμπαθῆ, τὴν δειλὴν, ἥμερον ἐκείνην ἀγγελικὴν μορφήν και εἰπέτε μας ἂν δὲν ἔχωνται ἀληθείας ὅσα εἶπομεν, και ἂν κατὰ τοὺς ὕλιστάς, τὸ τρυφηλὸν αὐτὸ πλάσμα, ὅπερ ἀναντιρρήτως θὰ ἐφοβείτο να συλλαβῆ πτηνὸν εἰς χεῖρας μὴ τῷ προεκήθη κακὸν και θῆ ἐτρεμε διὰ τὴν ἐλαχίστην ἀδικίαν, ή ἐπαγωγὸς αὐτῆ κόρη, ἥτις τόσον ἐπιμελῶς ἐπεμελεῖτο και αὐτῆς τῆς κόρης της, ἐδύνατο ποτε να φαντασθῆ να ρηθῆ και κατασυντριβῆ ἐπὶ των βράχων τῆς 'Ακροπόλεως! 'Αδύνατον! Χεῖρ Προνοίας διοράται ἐνταῦθα.

Πάντως ἀναληθῆ εἰσι τὰ γραφέντα εἰς τὸν τύπον. Οὐδεμία ἐγκατάλειψις ἐγένετο. Οὐδεμία πατρὸς σκληρότης ἐμεσολάθησεν. Οὐδεὶς φόβος ἀποκαταστάσεως ἀπήλπισεν. Οὐδεμία ἐπιστολὴ προσέκρουσεν εἰς τὰς ἐμπνεύσεις της. Οὐδαμῶ ἀτυχία και οὐδεὶς αἰτίος, άλλα θείας Προνοίας βούλησις και ὕψιλότεροι σκοποί. 'Η Μαίρη ἠγάπησε φυσικῶς, ὑπέκυψεν εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους και τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου της ὑποστᾶσα τὴν ἐγχείρησιν τῆς ὕλης και τοῦ ἔρωτος, ἀνεπτύχθη ἀμείλικτος: πλῆθ μεταξὺ αὐτῶν. Σῶμα και πνεῦμα δίσταντο, ὕλη και ἄυλον ἐμάχοντο ἐν αὐτῇ... 'Ηγάπα τὰ ἄνθη ἐλάτρευε τοὺς κάλυκας και ἐπεμελεῖτο ἐνός, δν ή φύσις τῆ ἰδωρήσατο και αὐτὸν κατ' ἄκρον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σύντροφον εἶχε, μέχρι τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, δτε μετ' αὐταπερνήσεως παρέδωκεν αὐτὸν πρὸς τὸ πεπρωμένον! δ κάλυξ ἐπέσε, φεῦ! των χειρῶν ἐκείνου και ἐμαρᾶνθη.

'Ο Μιχαὴλ ἐλυπήθη, και οἰκτρῶς μετεμελήθη, ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά, ἀφῆσας δὲ τὴν Μαίρη εἰς τὴν 'Ακρόπολιν μόνην να δρέπῃ ἄνθη και ἐξαγίνιζῃ τὸ πνεῦμα, ἀπῆλθε μόνος να κλαύσῃ, διότι ἀφ' οὔτου ἐξῆ, δ' τάλας ἐξῆ ἀτυχῆς, δ' κόσμος ἐλύπει αὐτόν.

'Αλλ' ή Μαίρη τότε ἐγένετο φαειροτέρα, ἐνθους και ἐξἄλλος χαρᾶς, διότι ἠσθάνετο, δτι εἶχε ἐκπληρώσει τὸν προορισμὸν δι' ὃν ἀπεστάλη εἰς τὴν γῆν.

'Ησθάνθη αἶφνης τὴν καρδίαν της ἀνοικτήν, ἐλευθέραν, ἐνοοῦσαν πλέον τὸν κόσμον και ἤρξατο να πηδᾷ και συλλέγῃ ἄνθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Παρθενῶνος, ἥτοι ἐν τῇ μοναξίᾳ, δπου ἐγνωρίσε τὸ πνεῦμα και τὴν ζωὴν.

'Απῆλθε και πάλιν οἰκάδε, ἐν τῇ κοινωσίᾳ, άλλα οὐδὲν τῆ ἤρεσκεν ἐκεῖ. 'Ο Παρθενῶν εἶναι ή ζωὴ μου, εἶπεν και ἐπέστρεψε τὴν ἐπιούσαν περιχαρῆς, τρελλῆ ὡς χρυσάλλις ἔδραψε και πάλιν ἄνθη, ἐβάδισε ἐλευθεριώτερον, και εἶτα ἀνῆλθε τὸν Παρθενῶνα, ὄπθεν ῥίψασα βλέμμα χαρᾶς και ἐγνώμωνῆς ἀνα τὸν πρόσκαιρον κόσμον, διότι οὕτω ἐγνώρισεν αὐτόν, ἐσκεπῆθη και καθ' ἑαυτὴν εἶπε.

—Τὶ πλέον θέλω τὴν ζωὴν; δτι ἐπιθυμῶ δὲν δύναμαι εἶδῶ ν' ἀποκτήσω, άλλα μόνον θλίψεις και πικρίας δι' ὅτι δ' ἐπλάσθη ἐξῆσα, τὸ ὠραῖον σῶμα πλέον θὰ φθιῆ, ἐπομένως εἶδῶ εἶμαι περιττῆ. 'Αλλοῦ ή εὐτυχία!

«Χαίρει γῆ!» και ἀτενίσασα μετὰ μειδιάματος πρὸς τὸν πλάστην, ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας και ἔρριψε τὴν σωρόν της εἰς τὴν γῆν, εἰπούσα μόνον «Mein Gott».

'Η Μαίρη διεμελίσθη και τὸ πνεῦμα ἀποχωρισθὲν ἀπῆλθε ἄνω, πολὺ μακρὰν, ὄπθεν ἦδη προσδίδει ὑμᾶς και... γελά.

φ. η.

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΥΣΗΣ

Ένα πρωὶ ἡ Μοῦσα κυνηγοῦσε
Ένα ποτάμι καθαρὸν,
και μὴ μεριά ἀκίνητη ζητοῦσε
να γυαλισθῆ ἲς ἐκεῖνο τὸ νερό.

Μὰ τὸ νερὸ τὸν ἰσκίο της τραβάει
γοργά μὴ ἔδῶ και μὴ ἐκεῖ,
και ἡ θεά, ποῦ ἔτρεχε ἲς τὸ πλάϊ,
θυμῶνει τότε, φεύγει βιαστική.

Έδῶν εἶδ' αὐτά, και τὸ ποτάμι ῥίχνει
τότε δυὸ λόγια του πικρά:
«Μέσ' ἲς τὸ γυαλί, ποῦ τὴν ἀλήθεια δείχνει,
δὲν εἰμπορεῖς να ἰδῆς ἐσύ, κυρά!»

Έκείνη ὅμως σὲ λιγάκι φθάνει
σὲ μίαν λίμνη κεῖ κοντά,
γυαλίζεται και βάλλει τὸ στεφάνι
μὲ χάρι ἲς τὰ μαλλιά της τὰ πλεκτά.

Τὸ χαριέστατον τοῦτο και βαθυτάτης ἐνοίας ποιημάτων τὸ ἀναμνησκον τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν τοῦ 'Ηρακλείτου, καθ' ἂν ἐπάντα ρεῖ». — τὸ ποιημάτων, λεγόμενον τοῦτο, εἶνε γεγραμμένον ἐν τῷ πρωτοτύπῳ διὰ στίχων δακτυλικῶν ἐξαμέτρων.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Τὸ χρῆμα των πλουσιῶν μισῶ, διότι δαπανᾶται ἀχρείως,
ἐνῶ τὸ χρῆμα τοῦ πένητος σέβομαι, διότι δαπανᾶται ἱερώς.

Τὸν ὕλικὸν ἔρωτα ἐπαγγέλλονται οἱ ἄγγελοι τῆς γῆς, ἐνῶ τὸν ἰδιαικὸν οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ.

'Ο γάμος ὁμοιάζει πρὸς παράσημον, ὅπερ φθονοῦσιν ὅσοι δὲν ἔχουσιν, ἀμα δὲ λάβωσι τοῦτο, τὸ ἐπιδεικνύουσιν.

'Η ἀμάθεια εἶναι τριῶν εἰδῶν ἡ δὲν γνωρίζει τις τίποτε, ἡ δὲν γνωρίζει καλῶς ὅτι γνωρίζει, ἡ γνωρίζει ἄλλο τι ὅπερ δὲν πρέπει να γνωρίζῃ.

'Η διαφορά μεταξὺ λιμοκοντώρου και τραμπούκου εἶναι ή ἐξῆς. 'Ο πῶτος φιλοτιμεῖται να φαίνεται καλλίτερος ἀφ' ὅτι εἶναι, ὁ δὲ τραμποῦκος δὲν ἔχει τὴν φιλοτιμίαν ταύτην ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς του και ἐνίοτε μάλιστα προσπαθεῖ να φαίνεται χειρότερος ἀφ' ὅτι πραγματικῶς εἶναι.

Β. 'Ορνσταίν

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΠΟΘΟΙ

Μέσαι νύκτες! 'Ιπταται πτερυγίζων των ὑπνωττότων θνητῶν δ' νοῦς εἰς ἠδυστάτους ὄνειρους και βεμβώδης ή Φαντασία των, νεφελομιγῆς και χαρίεσσα, κυλινδεται δπου τὰ θελκτικὰ τοῦ ἀπατηλοῦ βίου γόντρα ἐπλασαν ἀνθῖνον κόσμον, ἐνθα γλυκυσομοὶ ὄροσεραὶ αὐραὶ θάλπουσι τῆς εὐδαιμονίας τὴν αἶγλην, ἐνθα ἀθῶα ἔσματα καλλικελλάδων ἀηδόνων, τρυφερῶν τοῦ παραδείσου γοησιῶν, ἀπλοῦνται, δίκην πτεροπτεῶν κυράτων, ἄνωθεν, ἠδονὴν και μαγείαν σταλαζόντα... ἐνῶ λυσιπλόκαμος ή Φύσις ἐξῶ, σοβαρὰ και ἀγρία, ἂν μὴ μαινίας, εἰς λυσώδη παρορμᾶ ἀγῶνα τὰ τρομερὰ στοιχεῖα. 'Αφρων και μέθυσος κληπάζουσα ὕψω ἐπὶ των κυκλομελάνων ὕψων συσπείρει εἰς τὰς οὐρανοῦς ἐκτάσεις παχέας, ἀπειρομεγέθεις νεφῶν σωρείας, τὸ μέσον των ὁποιῶν ἐισαχίζουσα φαλαγγιδὸν τοξεύει ἀγρια, πύρινα βλέμματα και κραδαινουσα τοὺς ἀθῶους αἰθέρας κροταλίζει δεινῶς! Και ἐκ των τεραστίων ἀπλώσεων των συσυρομένων ἐσθήτων της δεινὰ ἀνέμων βέματα μανιωδῶς παλαίουσι πρὸς ἄλληλα ὀρμυ εἰς τὴν πτωχὴν κάτωθι γῆν δαψιλεύοντα ψῦχος. Σκότος δὲ και ἀστραπαὶ και βρονταί, μόνι των οὐρανοῦν μεγεθῶν ἦδη κάτοχοι, διαρρηγνύσι τοὺς ἔρωτας της γεγηρακυίας Γῆς πρὸς τὸν κυανῶματον Οὐρανόν. Και τοῦτο μὲν τ' ἄστρα κατάρυθα ἐκ της πάλης των στοιχείων ἀποσθῆσαντα τὴν ἀθῶως μαρμαίρουσαν λάμψιν των δισιδεύσαν τὰς κρύπτας του. Τῆς δὲ Γῆς οἱ πολυάριθμοι μῆρμυκες πτήσοντες πρὸ της ἀπειλῆς των συσπείρονται εἰς τὰς κοίτας των καθ' ὁμάδας, κατὰ τολύπας, κατὰ μόνα!... Χειμῶνος Νυξ! νικῶσι των μερῶν οἱ πόλεμοι τοὺς ψιθῶρους και τοὺς ἀλλαλαγμῶς των ἀνθρωπίνων στομάτων ὑπὸ της Νυκτός και τοῦ 'Υπνου τὴν ἰσχύν. Και των μὲν κοιωμένων ὑφαρπάζει τοὺς λογισμοὺς εἰς αἰθεροβασίας ὁ ὄνειρος: των δὲ μὴ, ή φαντασία μεταρσιῖ ἐκ των ποταπῶν και μηδαιμῶν τριβῶν τοῦ ματαίου τούτου κόσμου εἰς τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ἐν τῷ οὐρανῷ ἀγγελικοὺς φθόγγους, ὧν τὴν ἀπόλαυσιν καθιστῶσιν ἐπιζῆλον μόνι οἱ ἱερώτατοι της νεότητος μόχθοι, ή ἀκάματος πρὸς τὸ ὕψηλότερον τάσις, ή τὴν εὐδαιμονίαν σκοπούσα προόδου φλόξ!

'Ω ἔτη! ὦ χρόνε!... πόσον εἶθε πολύτιμα ὄταν εὐνασθε να καταστήσητε φανερὰν τὴν ἰσχύν σας, τὸ ἀνεκτίμητον των δώρων σας! τότε, πολύτιμα ἀκριβῶς τόσῳ, ὅσῳ ή εὐτυχία της ἀπολαύει δ' καρπωθεῖς της γνώσεως τοῦ ὅτι εἶσθε τοιαῦτα! Τότε, πολύτιμα, ὅσῳ τὸ φίλτρον τὸ συνέχον, τὸ συνοῦν ἐν εὐδαιμονία, ἐν ἀδαμαντίνοις κρικοίς τὰς λέξεις: πατήρ - ὄνομα - μήτηρ - τέκνα - ἀδελφοί... πολύτιμα ὡς ή ἔχρησσοῦν! 'Αλλά και πόσον ἐδοικητικὰ πλῆθ δίκαια διὰ τὸν μὴ θέλοντα να σας θεωρῆ τοιαῦτα, ἀγερώχως και ἀμείβοντα και τιμωροῦντα... Πῶς κρύπτετε τὴν ἀλήθειαν εἰς ὀμίχλας, ἂς ὁ ἄνθρωπος βαρύνεται να θερμάνῃ! τὴν ἀλήθειαν, τὴν αἰδημονα ταύτην παρθένου, τὴν οὐδέποτε προφανῶς δεικνυμένην, τὴν ξένα ἐνδεδυμένην ἐνδύματα, τὴν ἀλήθειαν, ἥτις κρύπτεται εἰς σκότη, λογισμοὺς, καρδίας ὡς τεχνῆν ἄγαλμα εἰς ἄξεστον, ἀμορφον ὄγκον μαρμάρου...

'Ω ἔτη!... Διατί να μὴν εἶσθε λοιπὸν λαμπτήρες — εἰ δυνατὸν — πυρσοί, δάδες ἀεικαεῖς, βᾶτοι Μωῦσῆ, ἐνα, φλεγόμενα διαδοχικῶς πρὸ των ὀμμάτων των θνητῶν, πάντοτε ἀποπνέτες ὡς λιθανωτὸν τὸ θεοσίειον της ἀληθείας φῶς, ποιῆτε πιστευτὴν τὴν δύναμιν σας τὴν ἀνεκτίμητον, καταθέλλοντα τὸν καρπωθέντα ή καρπούμενον ταύτης, τυφλοῦντα τὸν μὴ, ἐνθαρρύνοντα δὲ και ἀναπτύσσοντα τὴν ἀδύνατον ἐκείνην νεότητα, εἰς ἣν δυστυχῶς οὐδὲν ἐκληροδοτήθη ἄλλο, οὐδεμία τις ἄλλη προσδοκία ἐμεινε ή ή δύναμις της γνώσεως της ἀληθείας ταύτης... και ή ἐλπίς!...

Πάτρι

Πένης Σιδερόπουλος

ΕΙΣ ΜΙΚΡΑΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΗΝ

Λευχείμων κόρη νεαρά,
ἦς τὴν ὠραίαν κόμην στέφει
λεπτὰ ταινία ἐρυθρά,
και ἦς ἡ δῦσις ἡ φαεινὰ
τοῦ κόσμου ἀγνοεῖ τὰ νέφη,—

ἰδέ, προσέρχεται δειλὴ
εἰς ἐξετάσεις μαθητριάς,
πρὸς τὸν διδάσκαλον λαλεῖ,
και δτι λέγει προκαλεῖ
πολλὰς ἐπιδοκιμσίας.

Και χαίρει πᾶς τις πρὸ αὐτῆς,
και των γονέων τὴν καρδίαν
λαμπρύνει ἄροητος ἀκτίς...
'Αλλ' εἰς ἐκεῖ ἀκροατῆς
τοιαῦτα λέγει κατ' ἰδίαν:

«Μὴ σπεῦδε, κόρη προσφιλῆς,
να προαχθῆς εἰς τάξιν ἄλλην,
μὴ δεικνῶσαι ἐπιμελής,
και μὴ λυπεῖσαι, ἂν σφαλῆς
περὶ τι ζήτημα και πάλιν!...

»'Ιδέ, ὁ χρόνος σου περᾶ,
και, ἀμ' ἀφήσης τὸ σχολεῖον,
θὰ μᾶθῆς, κόρη μου φαεινὰ,
μαθήματ' ἄλλα θλιβερά,
τοῦ κόσμου τὸ πικρὸν βιβλίον!

»Θὰ εὐρεθῆς ἐντὸς κενοῦ,
θὰ θεωρῆς τὴν γῆν ὡς ξένη,
και τὰς ἐκτάσεις τούρανου
θὰ βλέψῃς δίκην ὄρανου
βαρύθυμος, ἀπλησιμένη!

»Και, ἂν ἀνῆρ τις εὐρεθῆ
και θέλῃ τὴν ἀβρᾶν σου χεῖρα,
ὅταν ή κόρη συζευχθῆ,
θὰ ἰδῆς πόσα ἐπαχθῆ
ή της συζύγου ἔχει μοῖρα!

»Και θὰ ποθήσης θλιβερώς
τὸν πρῶτον παιδικὸν σου βίον,
ἀφ' οὔ σ' ἀφήρησ' ὁ καιρός...
Μὴ σπεῦδε, κόρη μου, σφοδρῶς
να καταλίπῃς τὸ σχολεῖον!»

Σχολεῖον!... Τέμενος ἀγνὸν
των νέων και των νεανίδων,
τίς ἄρα πρὸ των κεραυνῶν
τοῦ κόσμου και των καταγίδων,
τίς δὲν σ' ἐλόθησε θρηνῶν;...

Και ὅμως τίς ποτ' ἐξ ἡμῶν,
φοιτῶν μικρὸς εἰς τὸ σχολεῖον,
δὲν ἐσπευσεν εὐθυδρομῶν
να καταλίπῃ τὸν βωμόν
των παιδικῶν του μυστηρίων;...

Ἐν Ἀθῆναις τῆ 23 Ἰουνίου 1883.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΡΑΣΙΤΣ

Ἀναστήματος ὕψηλῳ μὲ μέλανας καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, μὲ μέτωπον εὐφροντι, μὲ φυσιογνωμίαν προδίδουσαν ὕψος ἐμβριθῆς, μὲ λαυθάνουσαν εἰρωνίαν εἰς τὰ χεῖλη, χαριτλόγος καὶ εὐγενής, ἀποτελεῖ τύπον ἀνδρὸς τελειῶς μεμορφωμένου ὁ Κύριος Ράσιτς. Γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1866 εἰς Yagodina τῆς Σερβίας καὶ τρέφων ἀσθεστον πρὸς τὸ διπλωματικὸν στάδιον ἔρωτα ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ δικαίου, τυχὼν δὲ διδακτορικοῦ διπλώματος ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βελιγραδίου ἦλθεν ἐνταῦθα πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος Ράσιτς, εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων Σέρβων φιλελλήνων, ἐπιθυμῶν διακαῶς, ὅπως καταστήσῃ γνωστὴν τὴν κίνησιν τοῦ κοινωνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ ἡμῶν βίου, πλὴν πολλῶν ἄλλων αὐτοῦ μεταφράσεων, ἐξέδωκε τελευταίως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐκ τῆς ἑλληνικῆς περὶ ἐλευθερίας ποιήσεως» διάφορα ἑλληνικὰ ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Ῥήγα Φερραίου «Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων», «ὁ Καιρὸς ἀδελφοὶ τῆς ἐλευθερίας φθάνει» τὴν «Φυγὴν» τοῦ Βαλαωρίτου, τὸ εἰς τὸν θάνατον τοῦ λόρδου Βύρωνος ποίημα τοῦ Σολωμοῦ, τὸ «Ἀρκάδιον» τοῦ Βεργουτῆ καὶ πολλὰ ἄλλα· τελευταίως ἐξέδωκεν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Κλέφται καὶ Σουλῶται» ἑκατονταεπίδον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἀφιερῶ τῇ ἀδελφοποιήσει τῆς Σερβικῆς καὶ ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ διαβλέπει τις τὴν θερμὴν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν φίλην πατρίδα ἀγάπην· πρότινος ἤρξατο μεταφράζων τὴν ἱστορίαν τοῦ Παπαρηγοπούλου ἣν ἐλπίζει νὰ φέρῃ εἰς πέρας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου. Ὁ Κύριος Ράσιτς δὲν εἶνε μόνον γνωστὸς ὡς συγγραφεὺς· κερτημένος μάθησιν εὐρείαν καὶ πεπρωκισμένους δι' ἀντιλήψεως καὶ εὐφυΐας κατέχει διαπρεπῆ μεταξὺ τῶν ἐν Σερβίᾳ δημοσιογράφων θέσιν. Εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλονται πλείστα ὅσα θερμὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἄρθρα καθ' ἣν ἐποχὴν τὰ συμφέροντά μας παραγινώσκονται ἐν Εὐρώπῃ.

Ἦδη πᾶσα αὐτοῦ ἡ φιλοδοξία εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ γλυκύτατον τοῦ βίου μου ὄναρ, φίλτατέ μοι, μοὶ ἔλεγε τελευταίως, εἶνε νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν χώραν ἐκείνην, ἣν ὡς ἄλλην πατρίδα ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ.

Ἐν Παρισίῳ

Π. Ν. Δ. β. ρ. σ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΙΣ».

Z. Γ. Νεαν Ἐφρασον. Ἀποροῦμεν ἐπὶ τῇ καθυστερήσει. Σὰς ἐγράψαμεν.—N. K. Σθρον. Καὶ ἕτερον συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀπόδειξιν ὡς καὶ δῶρον σὰς λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.—Π. Γ. Κ. Λάρισσαν. Ἐπιστολὴ μὲ περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Σὰς μετεφέραμεν Πειραιᾶ.—N. Φ. Πειραιᾶ, Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Συμμορφούμεθα μὲ τὰ ἐν τῇ

ἐπιστολῇ ἀναφερόμενα.—M. K. Πατέρμον. Ἐνεγράψαμεν καὶ ἑτέρους πέντε. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Π. Κ. Πάτρας. Βιβλίον σπερ σὰς ἔτυχε ἐν τῇ ἐκκυβέσει ἀπεστείλαμεν προχθές.—Π. Κ. Σθρον. Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν. Ἀπόδειξιν καὶ δῶρον ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς.—B. Δ. A. Stoenesci. Σαῖράν φύλλον σὰς ἀπεστείλαμεν καὶ σὰς ἐγράψαμεν.—H. K. Σθρον. Χρήματα ἐλήφθησαν, γράφομεν.—N. Γ. Κ. Πάτρας. Δέον νὰ ἦθε συνδρομητῆς ἵνα δημοσιεῦνται ἔργα σας.—K. N. A. Πάτρας. Εὐχαρίστως ἀποδεχόμεθα πρότασίν σας ἀλλὰ δέον προγενεστέρως νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομητῆς διότι μόνον οὗτοι χαίρουσι τῶν δικαιωμάτων.—Σ. M. Μεσολόγγιον. Ἐκκαθάρισιν ἐλάβομεν.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ πληροφορίας, λυπούμενοι διὰ μεταβολήν. Βιβλίον σὰς ἀπεστείλαμεν, ἐλάβετε;—Θ. Δ. Σθρον. Ἐχει καλῶς ἀλλὰ ἔλυσαν προηγουμένοι.—Θ. Δ. Κ. Αἰζούριον. Συνδρομητὴς ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς καθέκαστα.—K. N. E. Λεβαδείαν. Γαλλικὸν περιοδικὸν ἔπαυσε. Γράψαμεν.—I. Γ. Κ. Βραίλα. Ἐπιστολὴν ἐλάβομεν. Ἀναμένομεν ταχέως ἐκκαθάρισιν.—K. B. Θεσσαλονίκη. Νεωτέρα ἐπιστολὴ ἐλήφθη Ταχυδρομικῶς καθέκαστα.—Θ. Ψ. Μεγολήνη. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς γράφομεν.—K. Δ. A. Νέαν Τόρνη. Ἐπιστολὴ καὶ ποιημάτων ἐλήφθη. Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν Εὐχαριστοῦμεν. Παραγγέλιαν σὰς ἀποστέλλομεν προσεχῶς.—M. B. Πάτρας. Ἀναμένομεν ἐκκαθάρισιν ἀποδείξεων.—K. A. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Μὲ προσεχῆς ταχυδρομείον γράφομεν.—Π. N. Δ. Παρισίους. Ἐπιστολὴ εἰκῶν καὶ σύγγραμμα ἐλήφθησαν. Ἦσυχεῖτε. Ἀναμένομεν ἀγγελίαν καὶ ὁδηγίας δι' ἐκτύπων ἔργου σας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον τῆς «Φύσις» θέλομεν δημοσιεῦσαι τὴν πραγματικὴν καὶ ἀληθῆ ἀφήγησιν τῆς ἐξελίξεως τοῦ λυπηροῦ δράματος τῶν αὐτοκτονησάντων Μαίρης Βέμπερ καὶ Μιχαὴλ Μιμήκου. Τὰς λεπτομερείας τῆς διαδραματισθείσης σκηνῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἠρύσθημεν ἐκ τῶν μᾶλλον βασιμῶν καὶ ἀναμφισβητήτων πηγῶν ἀκριβῶς διότι ἐδημοσιεύθησαν ἀνακριβῆ μέχρι τοῦδε γεγονότα.

—Ὁμοίως εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον θέλομεν δημοσιεῦσαι καὶ τὴν συνέχισιν τοῦ περὶ «Υδραυλικὸν ζήτημα» πραγματείας μας, ἣν ἕνεκα τοῦ μεσολαβήσαντος λυπηροῦ ἐπεισοδίου, ἐλλείψει χώρου, ἠναγκάσθημεν ἀκοντες νὰ ἀναβάλωμεν.

LA FAMILLE

JOURNAL HEBDOMADAIRE ILLUSTRE

Avec une gravure coloriée chaque mois, par an 11 fr.
Sans la gravure, par an 9 fr.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μετ' ἐγχρόμου εἰκόνος μηνιαίως· ἐτησίως φρ. χρ. 11
Ἄνευ αὐτῆς, συνδρομῆ ἐτησίως φρ. χρ. 9

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΜΑ

Ἀγοράζονται εἰς καλλίστας τιμὰς παλαιὰ γραμματόσημα μεταχειρισμένα, ἐπιστολαὶ παλαιαὶ καὶ ἐπιστολικά δελτάρια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐπίσης ἀγοράζονται νομίσματα καὶ ἀρχαιοτήτες, παρὰ τοῦ κ.

A. WEISZ

Budapest (Hongrie) Vaczi-Köstrut 4

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟΝ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΔΙ' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης

Ἄ. Ἀλεξιάδης

Συνδρομῆ ἐτησίως, Ἀθηνῶν δραχμὰς 8, Ἐπαρχιῶν δραχμὰς 9, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρυσᾶ 10.

(Γραφεῖα ἐναντι «Νέου Θεάτρου» ἀριθ. 11 ἐν Ἀθήναις).

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.